

Konkrete antwoorden op konkrete vragen

Van dit dokument zijn wij geneigd te zeggen, dat het het minst belangrijke is. Ons besluit om het te schrijven en uit te geven, berust op de noodzakelijkheid, die we in talrijke 'openbare' discussies bemerkt hebben, onze strijd als antwoord op enkele steeds weerkerende vragen te illustreren.

De gewapende strijd voor het kommunisme is en kan alleen klandestien zijn. Met deze opgedrongen discussie worden allerlei drogbeelden ontworpen, verschillende vraagstellingen, hatelijke manipulaties. Het enig mogelijke en diepgaande antwoord op dit probleem bestaat uit onze praktijk en onze politieke uitspraken. Intussen hebben we begrepen, dat een levendige, meer anekdotiese illustratie ook het begrip voor onze strijd makkelijker kan maken.

We zullen van een bijzonder voorbeeld uitgaan, om het meest algemene te verduidelijken. In het nummer van 12 december 1984 bracht de krant Le Soir de kop: "NATO pipelines gesaboteerd, militaire geheimen in handen van de CCC?" In onze verklaring m.b.t. deze akties vonden wij het belangrijker, de rol van België in de NATO uit te leggen en waarvoor de NATO het militaire en politieke heerschappij-instrument van het imperialisme is, dan te vertellen, hoe we de pipelines gevonden en vernietigd hebben.

Maar dat interesseert de media, die ook onder het ideologies-heerschappij-apparaat van de NATO vallen, klaarblijkelijk niet. Daarom ziet men in de kranten zulke domme kop-vraagstellingen opduiken, die drie dingen beogen.

Het eerste en meest elementaire betreft niet uitsluitend ons: het kruideniers-'sensationalisme' van de pers. De informatie is in het kapitalistische systeem 'n konsumptie en marktprodukt en het vermengt zich dikwijls met de marketing der intrige. Onder de kop valt niet alleen de 'story' om ons uit te nodigen, 'onze was met de prinsen en de sterren te wassen'.

Het tweede is, ons door de misvorming van onze strijd politieke schade te berokkenen: "de sporen uit te wissen", het vraagteken en de verdachtmaking invoeren. De mobiliserende werking van onze politiek in de arbeiderswereld moet stuklopen op de vraag van de herkomst van onze springstoffen of op de politionele infiltratie in Canada in 1970... In zes maanden zijn we met allerlei sausen overgoten, met alle strijdende groepen of organisaties in Europa verbonden, met de lybiese geheime dienst, de CIA en de KGB, de mafia en de heroinehandel, en het laatste lokale nieuws: we zouden ons in de anarchistiese school laten wederdopen!

Het derde, en dat is de meest verraderlijke reden, de poging, ons uit de sociale maatschappij en zijn dagelijkse realiteit uit te sluiten. De revolutionaire strijd moet voor het proletariaat als ontoegankelijk voorgesteld worden, als aangelegenheid van 'specialisten' in een scenario van Star Wars.

De realiteit is totaal anders. Wij zullen dus het verloop van onze praktijk 'vertellen', om deze perskampagnes tegen de revolutionaire strijd te démystificeren.

Het resultaat zal zijn, dat vele journalisten als arme stumpers of als wilde politieagenten te voorschijn zullen komen, de eerste positie zou de minst slechte zijn. De smerissen en de hun volledig toegewijde schriftgeleerden zullen zich op deze 'informatie' storten. Ze zullen aardig teleurgesteld worden, want we zijn geen ijdele en grootheiswaanzinnige romanciers. Wat wij gedaan hebben... misschien zouden krankzinnigen 't doen, maar alle militanten denken eraan! Hoe hebben wij het besluit voor de in de eerste anti-imperialistische campagne aangevallen doelen genomen? Hoe waren ze toegankelijk? De keuze van de objekten, die we aangevallen hebben, werd fundamenteel door het politieke doel van de campagne bepaald. De vraag moest dus zo gesteld worden: we moeten de aanval tegen dié economiese sektor voeren, die direkt met de oorlogsvoorbereidingen verbonden is, tegen de politieke macht van de bourgeoisstaat, tegen de heerschappij en de militaire organisaties van het imperialisme.

Dit besluit was onveranderlijk en onverbreekelijk, twee andere kenmerkende eigenschappen preciseerden ze: tot op welk nivo van revolutionair geweld zouden we de aanval kunnen voeren, in de funktie van de analyse van het bewustzijn van de klassebeweging en direkt met dit nivo verbonden, onze politieke krachten.

Omdat mobiliteit één van de taktiese principes van de guerrilla is, hebben we besloten 'stap voor stap' aan te vallen, dat betekent 'nooit weer in onze eigen voetsporen te treden' in het verloop van de campagne. We hebben drie akties tegen de economiese doelen, dan twee tegen de politieke en vervolgens drie tegen de militaire sektor gevoerd. Toen wij de vestiging van de PRL/PVV in de lucht hebben laten vliegen, hadden de smerissen ons bij SABCA verwacht, toen we de NATO in Bierset aanvielen, verwachtten ze ons bij de vestiging van de PSC.

De aanvallen tegen Litton, MAN en Honeywell hebben zich aan ons opgedrongen op dezelfde manier als aan de Amerikaanse, Canadese en Duitse revolutionairen, die zich daarmee bezig houden. Alle dossiers die serieus genomen moeten worden over de militaire industrieën of over de vraag van de kruisraketten, noemen de verantwoordelijkheid van deze multinationals... waarvan de adressen in het telefoonboek staan.

We hebben dan deze gebouwen bekeken, we hebben hun 'zwakke punt' bepaald, de kwestie van de politie geanalyseerd (plaats van de kommissariaten, frekwentie van de patrouilles enz.) en de akties georganiseerd in overeenstemming met al deze feiten.

Hierdan een anekdote, die de domheid van de vraagstelling en de schematisering van bepaalde journalisten aantoonde. Wij hebben de gebouwen van Honeywell in de maand juni gecheckt. We hebben vastgesteld dat er geen bijzondere beveiliging was, en dat 's nachts bewaking aanwezig was in de rechter vleugel van het gebouw. Dat was prima want we wilden de internationale vestiging in de linker vleugel aanvallen, dus riskeerden we niets, nòch met de bewakers gekonfronteerd te worden, nòch ze bij de explosie te verwonden.

Enkele dagen voor de aanval zijn kameraden weer naar de plaats gegaan om zich te vergewissen, of er niets veranderd was en ze waren boos toen ze konstateerden, dat ter beveiliging van de door ons uitgekozen plaats, om de lading te deponeren, bewakingskamera's waren geïnstalleerd.

Zogenaamde journalisten hebben met betrekking hiertoe verklaard, dat wij geweten moeten hebben, dat deze kamera's nog niet in werking waren. Wij werden domme uitspraken deelachtig als: "De CCC worden door Honeywell gefinancierd, die zich op de kosten van de verzekeringsmaatschappijen een gebouw wil laten bouwen".

Toen wij die kamera's hadden gezien, zijn we bivakmutsen gaan kopen, dezelfde jacks, dezelfde broeken en dezelfde schoenen voor alle kameraden, die bij deze aktie betrokken waren. Op die manier zijn ze binnen het bereik van de kamera's gekomen. Een andere kameraad bewaakte de bewaker en de ontsteking werd afgesteld, met de zekerheid, dat niemand gewond zou raken.

De aanvallen tegen de stichting JR en het sekretariaat van Martens hebben zich, zoals we in ons kommuniquee reeds gezegd hebben, aangediend, door de deelname van deze beide partijen aan de regering. Het telefoonboek (alweer) en de reisjes naar enkele steden hebben het mogelijk gemaakt, definitief Brussel en Gent te bepalen.

In Brussel heeft de controle van de vuilnisbakken de aanwezigheid van een concierge aangetoond, de verlichting van de vensters 's nachts, de etage waar hun appartement is. Daarom hebben we een zwakke lading geplaatst om alleen de kantoren te vernietigen. Als er geen concierge geweest zou zijn, zouden we met genoeg de lading verdubbeld hebben en het gebouw tot instorten gebracht.

In Gent hadden we ontdekt, dat de inrit 's nachts en in het weekeinde met een rolluik gesloten was. Om de vernietigende werking van onze lading op de binnenkant van het gebouw te richten, hadden we ons van 5 50kg zandzakken voorzien, om het van de straatkant af te dekken. We hadden ze niet meer nodig... de luiken waren 's nachts niet meer dicht.

De keuze van de aanvallen tegen de NATO is tijdens zondagse uitstapjes gevallen. De zendmasten van Bierset waren niet moeilijk te ontdekken, ze verhieven zich 25 meter hoog... het waseerder het probleem om niet die te zien, die het meeste resultaat zouden opleveren! Wat de pipelines betreft, zullen we het wat uitvoeriger uitleggen, omdat onze aanvallen als springplank voor deze hersenspinsels gediend hadden, die we aan het begin van dit dokument geciteerd hebben.

We moeten enkele jaren teruggaan... waar het eerste element even eenvoudig als grappig is. Kameraden hadden in Le Soir een artikel gelezen, over de tegenwoord van een dappere inwoner van Kontich, die gedreven door spaarzaamheid en geïnformeerd over het feit, dat de NATO-pipeline door zijn tuin liep, besloten had, daar een aftapping voor persoonlijk gebruik te maken. Deze dapperheid scheen hem meer te karakteriseren dan gezond verstand, zijn idee werd beloond met een overstroming van zijn weide met een behoorlijke laag ruwe olie en onaangenaamheden met justitie.

Het idee, dat we eerst hadden, toen we dit artikel opnieuw lazen, was deze knutselaar vriendelijk te vragen, ons met voldoende precisering, het toneel van zijn heldendaden te tonen, om daar op onze beurt een voorstelling te geven. Maar omdat we methodische mensen zijn en nadat we over de relatieve toegankelijkheid van de pipeline nagedacht hebben, hebben we opnieuw het zeer geheime telefoonboek gekonsulteed, waar onder de rubriek 'ministerie van defensie' alle kraankamers van het land aangegeven zijn. Gemeente voor gemeente, hebben we aldus de lijst van deze stations opgesteld en lange wandelingen in het kader daarvan ondernomen.

We waren op stap gegaan met het idee, direkt een pompstation aan te vallen, maar de verkenning maakte ons de moeilijkheid duidelijk. Deze installaties worden zeer goed bewaakt (militaire bewaking, honden etc.) en verlangden een aanval van grote omvang. Bij onze wandelingen rond deze installaties op zoek naar een zwakke plek in hun bescherming, werden we geïntrigeerd door het veelvuldige voorkomen van kleine oranje kapjes op paaltjes gemonteerd, net zoals die, die de gasleidingen in de velden aantonen.

Op deze aanduidingen staat een telefoonnummer, dat in geval van gevaar opgebeld kan worden. Het kengetal (016) zei ons; dat is de regio Leuven, waar het hoofkwartier van de NATO-pipelines in België is, zoals we reeds wisten. We hebben het gecontroleerd (steeds met behulp van het telefoonboek) en inderdaad was het ontdekte nummer dat van het Quartier de la Gerbe de Blé in Leuven. Op dat moment was ons besluit, om zoveel mogelijk van de beschilderingen, dwars door het land, op te sporen en na selectie, aan de voet daarvan te graven om de leidingen te bereiken en daar onze vernietigende lading te deponeren. Wij dus weer opweg onder de juli zon. Wij gingen uit van onze lijst met pompstations en probeerden het tracé van de pipelines te vinden. Wij hadden onze ogen niet in onze zak en tijdens dit werk zijn we natuurlijk op de kraankamers gestoten. Van buiten zien ze er als volgt uit: een imposante stalen afdekplaat, oranje van kleur en op twee rails gemonteerd. De afsluiting geschiedde met een hangslot!

Nieuw besluit; we gingen dus monter op jacht naar kraankamers. Na enkele weken hebben we op een kaart een rode punaise op iedere ontdekte kraankamer gezet, in de hoop in verbinding met de militaire bases, de havens enz. te begrijpen, welke de neuralgiese assen zouden zijn die vernietigd zouden moeten worden. En we moeten toegeven, dat we dat niet voor elkaar gekregen hebben, wat verklaart, dat één van onze aanvallen dubbel op was en dus zinloos. Tegenwoordig zijn de volledige plannen van het NATO-pipeline-net in West-Europa uitgegeven, wat mooi vuurwerk belooft!

Enkele dagen voor onze aanvallen, precies op maandag 6 december hebben we de klep van de kamer bij Ittersum met geweld opengemaakt. Er bleven inderdaad twee vragen over, waar we geen antwoord op hadden: zouden wij werkelijk deze kraankamers vinden en wat voor springstof zouden we moeten gebruiken en dan: zou er onder deze eenvoudige plaat een gepantserde deur of een alarmsysteem zijn?

Er was helemaal niets, drie meter verder de pipeline met sluisdeur! We sloten de klep weer met een nieuw hangslot, waarvan we de sleutel bewaarden en kwamen elke dag weer terug om te controleren of ons bezoek en het verwisselen van het slot onopgemerkt was gebleven. 's Morgens 11 december 1984 zijn de Cellules Communistes Combattantes tot de aanval tegen het olieleidingnet van de NATO overgegaan. Deze acties hebben een enorm succes gehad, zowel in België als in het buitenland en zijn een moment van onze strijd waar we trots op zijn.

Dat zijn de 'militaire geheimen', die in onze handen gevallen zijn! Dat zijn de plannen van de olieleidingen, die wij van de Rote Armee Fraktion hebben gekregen! Het is veel eerder zo, dat militanten de NATO zeer hard aanvallen en het weer kunnen doen, wanneer het hun goeddunkt!

Het uitzoeken is geen akelige ziekte. Het is zelfs een heel noodzakelijke praktijk. Wij wijden een groot deel van ons praktische werk aan het bespioneren van de economische, politieke en militaire structuren van de bourgeoisie... en het zal ons altijd lukken 'hun geheimen' te ontdekken. Om zich daartegen te verdedigen, verklaart de bourgeoisie, is totaal onmogelijk, en wij dat, wat we weten van de KGB of de mafia hebben gekregen! We zullen een laatste voorbeeld geven m.b.t. onze aanval tegen de SHAPE bij St.Stevens-Woluwe.

Het 'Laatste Nieuws' van woensdag, 16 januari, schrijft onder de kop: "Goed geïnformeerd": Men moest verduveld goed geïnformeerd zijn, ongelooflijk goed geïnformeerd, om te weten, dat nr.13 in de Leuvense Steenweg in St.Stevens-Woluwe een geheim amerikaans militair kompleks herbergde". Ook daar moet het nog om onze 'militaire geheimen' gaan. De aandacht van kameraden, die per auto naar

Leuven reden, werd getrokken door een khaki kleurige bestelauto met een us-army nummerplaat, die voor dit gebouw parkeerde. Zij hebben de cellen de informatie doorgegeven en wij zijn er heen gegaan om het te controleren. Inderdaad werd het gebouw door us-militairen bezocht, alle nummerborden van de geparkeerde auto's onthulden dat ze tot SHAPE behoorden, bovendien bewaakte amerikaanse MP's de ingang.

Om meer daarover te weten te komen, hebben wij weer het grote boek op de achtergrond geraadpleegd... het ongelooflijke telefoonboek van het distrikt Zaventum!

Op blz.1216 kan men de lijst van yankee-instituten vinden, die onder dit adres resideren. Dat verklaart ook de onbekendheid met het feit, dat de 'US-Benelux Contracting Directorate' het gebouw voor kort verlaten heeft, de verhuizing was ongetwijfeld na de uitgave van de telefoonboeken.

Het telefoonboek? Men gebruikt het elk jaar! De telefoon? Eenvoudiger en sneller!

Wij willen een laatste verduidelijking m.b.t. onze aanval tegen SHAPE geven. Wij hadden, nadat we de analyse der realiteit van het klassenbewustzijn in overweging genomen hadden, voor onze eerste campagne besloten, geen eksekutie van vijandelijke leiders uit te voeren.

Toch wilden we een direkt tegen SHAPE gerichte aktie uitvoeren en alle strukturen van dit apparaat worden militair bewaakt. Uitgaande van de nieuwe situatie van het militante bewustzijn, dat wij door onze aanval tegen de pipelines bemerkt hebben, hebben we het besluit genomen, het risico te nemen, us-militairen te verwonden of te doden. We moeten toegeven, dat ze niet door onze nieuwe en offensieve kwaliteit verrast waren, de verifikatie van onze politiek door de geschiedenis is een zeer stimulerende kracht! Aldus heeft, na een strijd van drie maanden, de gunstige weerklank van onze strijd het ons mogelijk gemaakt, de aanval tegen SHAPE onder de loupe te nemen en uit te voeren. Maar omdat deze us-MP's geen belangrijke mensen zijn en het doel van de aktie niet was om ze te eksekuteren, hebben we ze de kans gegeven, hun posten te verlaten. Dat hebben ze gedaan en daarom leven ze nu nog. De desertie is de enige oplossing voor de agenten en de huurlingen van het kapitaal. Dat waren de eerste luchtballen, waar de lucht uitgeblazen werd. Maar er zijn nog andere en degene wie we nu zullen stukprikken is belangrijk.

De vraag, hoe worden de Cellules Communistes Combattantes en hun strijd gefinancierd, los van de beweringen van de kant van de politie, is ons dikwijls door kameraden gesteld en dit is des te begrijpelijker doordat onze houding tot dit thema zich fundamenteel van de gewoontes 'van links' onderscheidt. Eraan gewend, als kippen door de hanen van het gauchisme te worden geplukt, zijn veel kameraden tijdens ontmoetingen verrast geweest, dat het niet onze praktijk is, hun portefeuille te legen. Allen hebben nog het feit in herinnering, dat de laatste 20 jaar strijd 'van links' meestal met de afpersing van enkele drukkers en andere liefhebbers van poen verbonden waren. Het libertaire of socialistiese paradijs werd in de witte nachten van zwart werk gewonnen, in co-beheer van schulden en faillissementen en nog andere oplichtingen. J.C.Garot, Roger Noël en andere souteneurs van het militantisme hebben elke strijd gekorrumpeerd, waarmee ze van doen hadden en niemand zal ze vergeten!

Dus moet de vraag gesteld worden, omdat we niet deze geweldige souteneurspraktijk hebben, hoe doen we het dan? Want in de hele hoop domheden, die 'het onderzoek' van J.P.Colette (Le Soir 12, 13 januari) voorstelde, gewijd aan de financiering van de revolutionaire strijd "te duur voor eenvoudig links", door "duistere

aanstichtigers gefinancierd", "lukratieve kriminaliteit", "subversief mecenaat"... Is de belangrijkste vraag niet fout: onze eerste campagne heeft veel geld gekost, de ontwikkeling en het functioneren van de cellen vergen elke maand een hoog budget. De eerste van de praktijken die het mogelijk maakt, een budget sluitend te maken en die een politiek besluit voor kommunisten is, is verkwisting en plichtsverzuim te bestrijden. Dat kan naïef lijken, maar men moet weten, dat voor ons militanten het privé-eigendom niet bestaat, en dat al onze krachten en bekwaamheden in dienst van de cellen en het politieke projekt staan, dat te verwelijken.

In deze militante discipline wordt de keuze gemaakt, dat als een militant met zijn werk meer verdient dan een leraar aan het begin van zijn carrière, hij het overschot van zijn loon aan de cellen geeft. Maar wij moeten toegeven, dat dat tegenwoordig in onze rijen niet veel voorstelt! De CCC komen niet uit de fakulteiten of de vrije beroepen.

Kameraden, die geen militanten van de cellen zijn, die echter door onze politieke strijd geagiteerd zijn, willen hun solidariteit door financiële hulp aan ons uitdrukken. Wij akseptereren deze solidariteit op basis van wederzijdse vooruitgang bij de politieke diskussies. Maar het grootste gedeelte van het voor de strijd der cellen benodigde geld komt tegenwoordig uit proletarische onteigeningen, die door onze militanten bij banken en filialen worden uitgevoerd. Het aldus van de bourgeoisie in de loop van de proletarische onteigeningen herkregeen geld, wordt door de cellen voor de benodigheden van de strijd gebruikt. We ontnemen de bourgeoisie een klein deel van de door het werk van de arbeiders gestolen winst en geven het het proletariaat door de revolutionaire aktie terug. De onteigening van banken, onder leiding en in dienst van de revolutionaire strijd, is juist en was altijd aktueel.

Lenin: "De gekonfiskeerde bedragen worden gedeeltelijk voor de behoeften van de partij, gedeeltelijk voor de aankoop van wapens en voorbereiding van de opstand, gedeeltelijk voor het onderhoud van militanten, die de bewuste strijd voeren, benut".(1) Kameraad Stalin heeft zelf voor de bolsjewistische partij aan de onteigening van banken en geldtransporten deelgenomen, zoals de meest bekende op 12 juni 1907 in Tiflis, die de partij 341.000 roebel opleverde!

De aktualiteit van de proletarische onteigening is een militante taak, die naast andere onder leiding van de organisatie wordt uitgevoerd. Het wordt uitgevoerd, bewust en serieus, met standvastigheid zonder opschepperij of schaamte.

Wij hopen, dat degenen die bezorgd zijn over onze maandelijkse inkomsten tevreden zijn met ons antwoord. De smerissen, die hier de lijsten van onze proletarische onteigeningen hoopten te krijgen, zullen op hun neus kijken. Als we zullen besluiten, ons voor een financieringsaanval verantwoordelijk te stellen, zullen we de beslissing vóór en niet ná de aktie treffen. Laten we ons nu tot een ander punt wenden. De reformistische en legalistische gezichtspunten, die de hele politieke strijd in dit land sinds het einde van de 2e. WO hebben bepaald, heeft de voorstelling van de totaal onoverwinnelijke macht van de bourgeoisheerschappij door zijn smerissen en rijkswacht versterkt. Men zal deze objektieve macht niet ontkennen! Degene, die zich voorstelt de revolutionaire strijd te ontwikkelen, zonder dat de smerissen vroeger of later kameraden arresteren of vermoorden, is een dromer en gevaarlijk.

Maar de vuiligheid ligt tegenwoordig ergens anders. De ideologie van de overwonnenen vergiftigt de militante scene tot aan het punt, dat niemand zich kan voorstellen, door de strijd te overwinnen en laat onze eerste campagne en zijn grote sukses bijna surrealisties lijken! Laten we het surrealisme aan de kunstenaars en de vertwijfeling aan het verleden over. Wie wij zijn, waar wij vandaan komen en

waarom onze eerste campagne zo'n succes was is begrijpelijk en toegankelijk voor alle oprechte kommunistiese militanten. Er wordt door de kleinburgerlijke een idee verbreid dat de cellen niet bij de huidige realiteit 'van links' in België behoren. Dat klopt volledig, maar de gevolgtrekking, die ze daaruit trekken is fout: de cellen verlaten tenminste het nivo van de bedelgeuzen. Het is juist om te zeggen, dat de cellen niet tot de huidige realiteit 'van links' behoren, om de eenvoudige reden, dat ze bij de klassenstrijd voor het kommunisme horen. De pretenties vande kleinburgerlijken zijn dusdanig, dat ze zich voor de navel van de wereld houden... en dat dat, wat ze niet kennen... niet bestaat. Wij zijn gedwongen in dit hoofdstuk ondanks alles zeer diskreet te zijn. Degenen die de naam kameraad waardig zijn, zullen begrijpen, dat we niet ons familiealbum kunnen uitgeven zonder vrees voor lelijke verrassingen.

De Cellules Communistes Combattantes hebben zich eind 1982 voor het eerst als politiek en organisatories projekt voor de strijd van het kommunisme gekonkretiseerd.. Dit projekt drong zich aan enkele kameraden op, die elkaar door hun militante of sociale activiteiten kenden, maar alle tot de slotsom waren gekomen, uitgaande van een diepgaande analyse van de nationale en internationale situatie, dat het de tijd was voor het oprichten van een kommunistiese guerrilla organisatie, stoelend op een kritiese balans van 15 jaar gewapende strijd in de metropolen en op het herstel van het marxisme-leninisme als politieke leidraad. Het uitwerken van het politieke en strategiese projekt, de eenwording van de cellen, ontstaan uit talrijke ontmoetingen, diskussies, deelstrijd, maakten het uitgaande van een zeker stadium van rijpheid mogelijk het organisatoriese en klandestiene werk van militante infra-structuren te beginnen.

Inderdaad hebben de cellen sinds de vorming van hun politieke eenheid geprobeerd 'op eigen vleugels te vliegen' wat betreft de vraag van de militaire organisatie. Maar dat laat zich niet altijd even gemakkelijk improviseren!

Ook hebben wij, uitgaande van ontmoetingen en kritiese debatten met andere groepen en organisaties uit andere landen, ons op minimale principes een gedeeltelijke eenheid in logistieke vraagstukken kunnen fixeren. Het voorbeeld dat alle detektiveschrijvers verwachten, hier is het: In juni 1984 hebben de revolutionaire internationalisten de bunker van de steengroeve van Scoufflény in Ecaussines aangevallen. Er werd daar 816 kg Irémite, Tolamit, Triamite en Dynamit buit gemaakt. Alle door de CCC bij de eerste anti-imperialistiese campagne gebruikte springstof stammen uit deze buit.

Alle lyriese gedachtes over de samenstelling van militaire springstoffen of andere niet tastbare formules zijn flauwekul, die òf de inkompetentie van de vuurwerkmakers van het leger òf het gelul van GIA-PvdA onthullen.

De toekomst zal waarschijnlijk andere voorbeelden onthullen, waar kameraden met meer praktische ervaring hun kennis in dienst van de kollektieve vorming hebben gesteld. De CCC denken dat de konkrete solidariteit tussen revolutionairen net zo belangrijk is, als de meest radikale politieke kritiek. Maar het meest fundamentele in de jaren 1983-84 was ons werk van politieke toenadering en uitbreiding. Onze militanten hebben het politieke projekt van de cellen in de grootst mogelijke kring van betrouwbare kameraden voorgesteld; ze hebben de kritiek van toehoorders begrepen, de eisen overwogen en ze hebben anderen in hun enthousiasme kunnen laten delen.

Aan het begin van de eerste campagne dachten we, dat we dit werk zo goed mogelijk gedaan hadden als onze krachten en de situatie het toeliet. De politieke posities van de cellen zouden zich in de verklaringen m.b.t. de akties (wat gemakkelijk was) konkretiseren en de politieke militanten zouden zich als guerrilleros

realiseren (wat niet zo gemakkelijk was!) De anti-imperialistische campagne heeft de twijfelaars en anarchistiese avonturiers verwijderd. Wat absoluut noodzakelijk is om te begrijpen en wat het onvermogen van kleinburgerlijk 'links' verklaart, zich niet voor het minste of geringste te laten aftuigen, is, dat het succes van onze strijd, in zijn politieke orientatie ligt en niet in pathologische paranoia!

De praktische vaardigheid, die wij in het offensief hebben kunnen samenvatten, is voor ons alleen toegankelijk voor zover ze zich voor de omzetting van onze politieke wil (als) onvermijdelijk bleek.

"wij willen een andere wereld en wij strijden ervoor" is geen uitroep van vertwijfeling, maar het absolute vertrouwen in de toekomst van de mensheid, de objectieve binding aan de theorieën van het wetenschappelijk socialisme en haar overeenkomstige historie.

Als links de pers interviews geeft, waar ze over onze strijd oren, ervaren we, dat ze niet begrijpen, hoe wij als politieke in het offensief gevormde krachten verschenen zijn, terwijl zij zich liever in het alcoholisme of nerveuze depressies verdiepen... PvdA begrijpt niet waar wij vandaan komen, omdat ze sinds 1979 de partij met een hoofdletter P schrijven en buiten de partij is niets mogelijk... Dat de klasstegenstellingen en de objectieve kracht, die ze voortbrengen, hun geborneerde subjektivisme door elkaar gooien en dat ze allemaal zonder uitzondering op hun kont mogen vallen.

Dat is het beste bewijs dat ze helemaal niets begrijpen en geen hoop hebben hun gewoontes in de toekomst te verbeteren.

Deze defaitistische geest, die we al eerder genoemd hebben, hebben we zich zien toespitsen tijdens de grote razzia van 19 oktober. Enkel begrijpen echt niet dat we niet allemaal gearresteerd werden (bedankt), begrijpen dus niet, waarom we er niet op 'geantwoord' hebben, waarom we er nooit iets over gezegd hebben enz. Anderen kunnen zich niet voorstellen, dat we niet door alle politiediensten geïnfiltrerd of door het phantoom Goering gemanipuleerd zijn... wij denken, dat al deze mensen als ze 's morgens opstaan geen rooskleurig beeld van de dag moeten hebben.

Op provocerende wijze zouden we geneigd zijn te zeggen, geen enkel commentaar te hebben. De enige raad, t.a.v. de razzia van 19-10, die we degenen kunnen geven die het interesseert, is, dat het zeker de laatste niet zal zijn geweest en dat de jaren van sociaal-pacifistische ellende ten einde lopen.

Nee, niet ten gevolge van onze politiek-militaire strijd, maar vooral omdat de crisis zich verder zal toespitsen, het klassenantagonisme radikaliseert en dat het onverbidde zal uitlopen op een imperialistische of revolutionaire oorlog.

Het politieke idealisme, waarmee de bourgeois-demokraten de massa's bedriegen, probeert de historische vormen van de bourgeois-diktatuur als buiten de historische kapitaalbeweging staand, voor te stellen. Het bedrog van deze truc is, de economie en de wetten die daarmee in tegenspraak zijn als bepalende faktor van de sociale geschiedenis te ontkennen en de rol van de politieke macht van een kunstmatige autoriteit te voorzien.

De diktatuur van de bourgeoisie, of het de demokraten bevalt of niet, is een heerschappij zonder deling. Zij bedient zich al naar haar belangen op verschillende tijden en op verschillende plaatsen van het masker van de bourgeois-democratie of die van het politionele- militaire fascisme of nog andere tussenvormen van deze beide ekstremen.

De bourgeois-diktatuur is dus de vorm, waarin juist deze klasse zijn diktatuur organiseert, als de pacifikatie van de maatschappij zodanig is, dat het antagonis

me geen offensieve uitdrukking kan kweken.

De fascistiese diktatuur, door het politionele- of militaire apparaat, is de vorm, waarin de bourgeoisie haar hegemonie verdedigt, wanneer de onverzoenlijke belangen van de klassen (een) strijd teweeg brengen, die de machtsvraag van de klasse stelt.

De grote razzia van 19 oktober is een voor deze realiteit illustrerend voorbeeld: de bourgeoisie is bang voor de revolutionaire politiek, want ze kent het gevaar ervan. Ook al is het na lange tijd de eerste keer dat ze met een authentieke manifestatie ervan gekonfronteerd wordt, is ze gedwongen zeer gewelddadig te reageren.

Als wij zeggen, dat de razzia van 19-10 een gewelddadige reactie is, willen we ons niet verbonden weten met de huilende ekologen. Degenen die zich mopperend op hun eer van belachelijke aanzienlijke persoonlijkheden beroepen, zijn dezelfde, die nooit zullen begrijpen, omdat ze zich er wel bij voelen, dat ze in het hart van het Imperialisme zitten, dat dit systeem zich met hun kollaboratie staande houdt.

Er zijn twee belangrijke redenen, die de razzia van 19-10 beheerst hebben. De eerste en de meest belangrijke is direkt politioneel: de militanten van de cellen arresteren, de structuren van de guerrilla verslaan. Op dit punt was de mislukking eklatant. Waarom? Omdat we dat, wat de bourgeois-diktatuur zelf in zijn democratische vorm is, konkreet analyseren, zoals we de kwaliteit van onze revolutionaire strijd en zijn doel wisten in te schatten en dat we ons in die functie georganiseerd hebben.

Op de dag na de razzia behoorde het tot de passende termen in de kantoren van 'links' te verklaren: "Daar hebben we op gerekend...", terwijl zich in werkelijkheid geen enkele van deze kleine democraten dienovereenkomstig georganiseerd had! Dat is het verschil tussen degenen die konsekwente revolutionairen zijn en diegenen die zich op hun heilige moeder van de onbevleete democratie verlaten!

De tweede reden is te proberen ons te isoleren, door een politie-terrorisme op grote schaal toe te passen. Dat is geen nieuwe techniek, de duitse smerissen noemen dat 'de moerassen van sympathie droogleggen'... Men moet de maatschappij terroriseren, zodat ze niet de kweekvijver van revolutionaire kommunisten kan zijn. Maar deze truc is alleen effectief tegen de kleinburger, die de eersten zijn bij het verraad, in de hoop, hun schamele privileges te kunnen behouden. Omdat de politiek van de CCC door de zaak van het proletariaat gedragen en geleid wordt en zich erin ontwikkelt, is de situatie niet zo dat de smerissen ons isoleren, maar in tegendeel, dat we bezig zijn ons te ontwikkelen. Wij herinneren ons, dat sinds 19-10 de uitgetreden linksen een beetje moed herwonnen hebben in de aktie 'een tegenaanval op de politierazzia te organiseren'. Er zijn hier en daar enkele vergaderingen gehouden die in een jammerlijke wanorde eindigden. Waarom? Omdat deze kleine chefs bij hun terugkeer niet in staat zijn, het terrorisme van de bourgeoisstaat te begrijpen en een net zo bezeten als eenzame aktiviteit ontplooiën: onze strijd veroordelen!

Niemand is ze gevolgd... en zich bovendien voor de zoveelste maal, alsof dat nodig geweest zou zijn, ontmaskerd en belachelijk gemaakt hebben, en hebben ze de hele spontane revolte en hun uit de politie-agressie ontstane mogelijkheden vernietigd.

We zeiden al eerder, dat de bliksemaanval van de politie zeker niet de laatste geweest is, het is juister om te zeggen, dat hij sinds oktober 1984 nooit heeft opgehouden. De huiszoekingen, het schaduwen, het afluisteren van telefoons, de

afpersingen enz. zijn permanent en zullen zich nog verder toespitsen. Een zeldzaam grote fabel, wordt door de media voorgedragen en in koor door diegenen overgenomen, die-er-niets-van-begrijpen-en-er-toch-niet-met-een-al-te-dom-gezicht-bij-willen-staan: "De revolutionaire guerrilla zou het fascisme uitlokken, want zo zou de sociale ontevredenheid zich kunnen ontwikkelen..." Zo'n verklaring toont alleen de grenzenloze domheid aan van degenen die ze uiten.

Het is nooit aan de orde geweest - en al helemaal niet voor de cellen -, een historische revolutionaire strategie te baseren op de radikalisering van de politie. Dat is een domheid zonder weerga! In tegendeel wat de marxisten weten, is, dat de ontwikkeling van de klassenstrijd onverbiddeijk de politionele en militaire repressie met zich meebrengt en dat de vraag dus niet is, de uitoefening van de repressie te 'willen' of niet, maar zich erop voor te bereiden, als ze in het verloop van het revolutionaire proces steeds meer tevoorschijn komt.

De vraag kan dus alleen zo gesteld worden: tegen de krachten van de vijand moet het proletariaat en zijn avantgarde onder leiding van de kommunistiese partij sterkere krachten teweeststellen, om te overwinnen en zijn eigen diktatuur te vestigen. Op ons organisatorische nog embryonale nivo toont het feit, dat de razzia van 19-10 ons niet verzwakt heeft, dat onze politieke doelen, onze analyses van de realiteit en de taak, die ze stelt, adequaat en korrekt gekonkretiseerd zijn in onze praktijk. Wij hebben ons de middelen van de revolutionaire politiek door de structuur van de klandestiene guerrilla verschaft, en dat was die, die gekozen moet worden.

Waarom hebben we niet op de razzia geantwoord? Heel eenvoudig omdat we met de bourgeoisstaat geen dialoog voeren, maar hem bestrijden. De vraag voor de kommunisten wordt niet zodanig gesteld, of er repressie is of niet, omdat we weten dat die er altijd zal zijn! De taken van de revolutionairen zijn de organisatie en de leiding van de proletarische krachten in de klassenoorlog. En in de klassenoorlog net zoals in elke andere oorlog, stelt men zich geen kamp voor, dat zich daarover opwindt - tenzij ze hun verstand en de kleuren van hun vlaggen verloren hebben - dat het vijandige kamp hem slagen toebrengt! De vraag naar het 'antwoord' op de repressie te stellen, ontmaskert politieke posities, die nog in de drek van het burgerlijk legalisme of een zeker idealisme steken, dat uitrust op het onbegrip van het totaal antagonistische karakter van de belangen van het proletariaat en de bourgeoisie.

Nu willen we niet zeggen, dat we nooit op de aanvallen van de vijand zullen reageren. Maar dat is een andere vraag en iedere situatie moet goed geanalyseerd worden, om de politieke en militaire belangen van deze of gene tegenaanval te definiëren. Om met de dag van 19 oktober te eindigen, zeggen wij dat onze tegenaanval permanent is en in de continuïteit van onze strijd en zijn ontwikkeling ligt.

Sinds ons optreden in oktober 1984 schijnt ons kleine landje een twijfelachtige, 'n onrustbarende 'boom' te beleven: valse bommeldingen... dikwijls uit onze naam gedaan. Wij willen enkele commentaren m.b.t. dit thema geven.

We zeggen 'commentaren', omdat we niets wezenlijks aan deze situatie kunnen veranderen, maar omdat we direkt 'betrokken worden' bij deze avonturen, willen we zeggen wat we er van denken.

Wij zijn de Cellules Communistes Combattantes, dat wil zeggen een politiek revolutionaire organisatie, waarin kameraden zich engageren en de kollektieve leiding van onze militantie op zich nemen. 'Cellules Communistes Combattantes' betekent dus voor ons militanten, onze identiteit, onze strijd, ons leven omvattend.

Het is dus in dit geval onredelijk, om uit onze naam te spreken, wanneer men er niets mee van doen heeft. Zelfs als dat vanuit een anarchistiese positie of van een zekere goedgezindheid t.o.v. ons geschiedt, en het vals alarm eens een ministerraad behoorlijk in de war stuurt, aksepteren we deze immorele politiek niet en bekritisieren het energiek.

Ook bekritisieren we deze methode des te meer omdat ze het laffe gebruik van onze akties tot profijt van een politiek voorstelt, die wij bestrijden. Zonder zo ver te moeten gaan als de politieprovokatie van 16 oktober (Kommando Delta) kan men zich dit valse gebruik van onze aanval tegen de CVP in Gent voor de thema's van de waalse federalistiese politiek in Luik herinneren.

We zeiden m.b.t. dit punt, dat we weten, dat we deze praktijken niet kunnen verhinderen. Maar we denken, dat enkelen ons in goed geloof 'gebruiken', ons niet kennen en denken juist te handelen, deze verzoeken wij, deze methoden direkt te staken, waarmee we het absoluut niet eens zijn.

Degenen, die het funktioneren van burgerlijke instituties door een hoop vals alarm willen 'bemoelijken' - zelfs zonder ons te noemen -, willen we twee dingen zeggen. Ten eerste, als ze dat amusant vinden, verhindert dat niet, dat het niet erg serieus is... en zelfs zeer beperkt! De organisatie van de revolutionaire strijd is geen kwestie van telefoons en bedreigingen! Ten tweede is deze praktijk schandelijk, als de arbeiders daarvoor moeten betalen. In oktober heeft een vals alarm op het trajekt Brussel-Tienen de treinen urenlang stil laten staan. Arbeiders als gijzelaars nemen, om de kleine ontevredenheden van gefrusteerde mensen te bevredigen, kan alleen het werk zijn van domme onverantwoordelijken of van de smerissen zijn.

Een gebeurtenis van nog niet zo heel lang geleden, noopt ons, aan deze konkrete antwoorden nog een laatste punt toe te voegen. Op 20 en 21 april zijn twee bom-aanslagen in Brussel gepleegd, tegen de Noordatlantiese Assemblee en de multio-national AEG-Telefunken. Voor deze beide aanslagen verklaarde zich de week daarna een 'eenheid van de 20ste april, FRAP' verantwoordelijk.

Wij zullen hier geen lange beschouwing over deze akties en deze FRAP geven, want wij weten alleen maar ervan, wat de media erover berichten... en waarvan wij geleerd hebben de 'kwaliteit' te wantrouwen. Wij kennen deze groep en zijn politieke orientatie niet, wat wij van hun verklaringen gelezen hebben, schijnt het de taal van revolutionaire anarchisten te zijn... Laten we afwachten wat er nog meer over verschijnt.

Maar de vraag is niet, nu over deze mensen en hun akties te kletsen, maar het psychologiese initiatief te ontmaskeren, dat in de media en tegen ons op basis van deze akties ontwikkeld werd.

Men kan in 'Le Soir' van 22-4 lezen: "De FRAP... het nieuwe etiket van de CCC?, in het 'Laatste Nieuws' van 22-4 nog: "Een dissident van de CCC? en hedenmorgen in de 'Libre Belgique': "Sommigen, die de CCC niet strijdbaar genoeg vinden, zouden de FRAP opgericht hebben en de terroristiese akties voortgezet hebben".

Wij hebben al gezegd, wij kennen de FRAP niet en wij hebben geen enkele uitwisseling met deze militanten. Wat we willen onderstrepen en waarom dat zo is, is, dat er geen enkele splitsing binnen de CCC is geweest, waarvan de huidige situatie die van het vermenigvuldigen en niet van het delen is.

De kommunisten hebben geen vrees voor de politieke verduidelijking en als het in het ontstaan van de organisatie noodzakelijk wordt, zal het niet afgewezen worden, omdat de organisatie anders geen historische toekomst heeft. Dus, als er op een dag, zoals dat in de geschiedenis talrijke keren is voorgekomen, de revolutionairen van de revisionisten scheiden, een splitsing noodzakelijk wordt, zullen

we dat aanvaarden en daarover aan de arbeidersklasse rekenschap afleggen. Maar hoe is een 'splitsing' in de CCC nu voorstelbaar? Geloven de journalisten, dat onze politieke strijd en de inzet van ons leven in dienst van de revolutie een ondoordachte daad is? Zijn dezelfde journalisten niet in staat erover na te denken, wat ze schrijven: "...de sympathie, die ze (de CCC) zich sindsdien (herfst 1984, d.w.z. het politiek-militaire initiatief) verschaft hebben, hebben waarschijnlijk hun ledenaantal versterkt."

De enige verontschuldiging, die ze voor de onbekwaamheid van Roger Rosart van 'La Libre Belgique' zouden kunnen vinden, is, dat hij gewend raakt aan het voortdurende spektakel van links en dat met ons verwisselt. Om het persoonlijke succes in deze talrijke 'partijen' te zijn, de een nog kommunistischer en internationalistischer dan de andere, betekent ook, dat het voor de UDRT noodzakelijk is, zoveel groepjes te vormen als er kandidaten zijn. De activiteit van deze groepjes bestaat hoofdzakelijk uit de activiteit van wederzijdse beledigingen. Maar in de cellen is de gemeenschappelijke activiteit de klassenstrijd voor de kommunistische revolutie. Meer dan ons te splitsen lokt ons 'n grote unifikatie op marxistische-leninistische lijn.

Een militant van de Cellules Communistes Combattantes te worden, zijn leven in dienst van de revolutie te stellen, zijn leven en vrijheid te riskeren, zijn politieke beslissingen met grote verantwoording, die alleen door de kracht van een politieke identiteit gedragen kunnen worden en welke niet elk seizoen in twijfel worden getrokken!

We eindigen nu deze brief. De strijd gaat door en niets zal dit proletarische offensief tegenhouden. Wij zullen overwinnen.

Eind april 1985

Cellules Communistes Combattantes